

Kiss Judit Ágnes

Mondd, mit érlel

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
kinek sajnos nem farka nőtt,
kinek bajszán nem billeg morzsa,
ezért vehetik szarba őt,
vagy megveszik, mint húst a boltban,
vagy megvetik – nincs szava se,
csomókban hull a haja szála,
s nem veszi észre maga se?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
akinek méhe van, s terem,
lompos faszik röhögnek sorba:
„enyém! ha tetszik, megverem!”
a bölcső mellett némán retteg,
nem bóg elnyújtva – nem meri –
nincs semmi mása, csak a gyermek,
mi lesz, ha azt is elveszi?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
ki maga él, maga keres;
az egyszülős családnak torzsa
jut csak: segély meg ószeres,
egy tört széke van, hogy begyűjtson,
a szoknyáján két kölke ül,
az ajkát rágja, mire gyűjtsön,
aztán lefekszik egyedül?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
ki fogamzóképes lehet,
egy cég veszi fel csak, s megmondja:
ha teherbe esik – mehet,
az állam rászáll, menjen szülni,
de a CSED, a GYES nem elég,
már semminek sem mer örülni,
szájíze mint a főzelék?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
kinek melle van, puncija,
kislányként csúf bácsi fogdossa,
és nincsen hová futnia,
ő a hibás, ha áldozat lesz,
a vádja biztosan hamis
egy úrról, kin drága az arcszesz,
s ő a bűnös, ha hallgat is?

Mondd, mit érlel annak a sorsa,
ki elleni meg baszni jó,
de ha elér idősebb korba,
már azért jár a szankció,
mint üvegen, átnéznek rajta,
köszörülik a nyelvüket:
„szottyadt szatyor! kivénhedt szajha!”
s ő úgy tesz, mint aki süket.

S mondd, mit érlel annak a sorsa,
ki költő, s fél, de így dalol?
Írás közben a padlót mossa,
aztán gyerek után lohol.
Neve piaci brand, de régi,
mint egy retró mosóporé,
s ha nem kell, elfekvőben végzi.
Száján csorog a híg püré.

Jóéjtpuszi

Elvesztettem a hitemet.
Reggel a táskámba tettem, ez nálam
automatizmus évtizedek óta.
Nem hiszem, hogy kiesett, mikor aprót
adtam a hajléktalannak, zsebkendőt
kerestem elsiratni Kati nénit,
vagy elővettem a rúzsomat.

Elég kicsi volt, kisebb, mint egy mustár-
mag, mert hiába szóltam a hegyeknek,
nem ugrottak a tengerbe.
Dísznek tartottam, a biztonság kedvéért,
igazából sose volt rá szükségem,
most nem találom, hiába ürítettem
ki a táskámat, a zsebemet, magamat,
biztos kilopták a villamoson,
nincs meg, nincs meg, pedig most arra kéne,
hogy megállítsam az omló hegyeket.